

BULETIN PAROHIAL - OCTOMBRIE 2021

BISERICA SFANTUL NICOLAE - NY

Rugăciune către Maica Domnului

Preacurată Doamnă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care poți face tot binele, primește aceste cinstite daruri, care se cuvin numai ție, de la noi nevrednicii robii tăi, Ceea ce ești aleasă din toate neamurile și te-ai arătat mai înaltă decât toate făpturile cerești și pământești. Căci pentru tine a fost cu noi Domnul puterilor și prin tine am cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu și ne-am învrednicit de Sfântul Trup și de Preacuratul Lui Sânge. Pentru aceasta fericită ești în neamurile neamurilor, ceea ce ești de Dumnezeu fericită, mai luminată decât heruvimii și mai cinstită decât serafimii. Și acum, Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare Fecioară, întru tot lăudată, nu înceta a te ruga pentru noi, nevrednicii robii tăi, ca să ne izbăvim de sfatul celui înșelător și de toată primejdia, și să fim păziți nevătămați de toată lovirea cea înveninată a diavolului; ci până în sfârșit cu rugăciunile tale păzește-ne pe noi neosândiți. Ca prin paza și cu ajutorul tău fiind mântuiți, slavă, laudă, mulțumită și închinăciune, pentru toate să înălțăm, Unuia în Treime Dumnezeu, Ziditorul tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Acoperământul Maicii Domnului

Maica Domnului se bucură de o cinstire deosebită în teologia Bisericii Ortodoxe și de o prețuire aleasă în evlavia credincioșilor ei. Printre temeiurile cinstirii ei se numără faptul că este Născătoare de Dumnezeu (Theotokos), L-a adus în lume, născându-L pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos și, de asemenea, pururea fecioria ei (aipartenia), pentru că, deși L-a zămislit, L-a purtat în pântece și L-a născut pe Mântuitorul Hristos, ea a fost și a rămas fecioară, așa cum învață Sfinții Părinți ai Bisericii „înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere”. În felul acesta, Biserica păstrează cu sfințenie cuvintele și prorocia Maicii Domnului despre ea însăși, cuvânt adresat verișoarei sale Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul: „Iată de acum mă vor fericii toate neamurile” (Luca 1, 46). Sfârșitul și începutul anului bisericesc sunt marcate de prăznuirea unor importante sărbători ale Maicii Domnului, acest fapt subliniind tocmai cinstirea deosebită de care aceasta se bucură în Biserica Ortodoxă. Amintim în acest sens faptul că luna august, ultima din cursul anului bisericesc, are așezată în mijlocul ei praznicul Adormirii Maicii Domnului, sărbătoare care se bucură de o mare cinstire în rândul poporului binecredincios, cei mai mulți dintre creștini făcând pelerinaje la mănăstirile noastre, cunoscute îndeosebi în spiritualitatea populară

ca fiind „grădini ale Maicii Domnului”. Praznicul acesta are, de asemenea, și o perioadă specială de pregătire duhovnicească a credincioșilor, printr-o perioadă de două săptămâni de postire. De asemenea, prima lună din anul bisericesc, luna septembrie, are așezată la începutul ei, în 8 septembrie, praznicul Nașterii Maicii Domnului, sărbătoarea aceasta făcând parte din rândul praznicelor mari sau împărătești. Luna următoare a anului bisericesc, octombrie, începe tot printr-o sărbătoare a Maicii Domnului, de data aceasta făcând parte din șirul sărbătorilor care preaslăvesc minunile Maicii Domnului, și anume Acoperământul Maicii Domnului (1 octombrie).

„Desfăcând strălucitorul său Acoperământ... a acoperit cu el întreg poporul”

Sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului (în slavorusă Pocrovul) amintește despre o minune întâmplată în biserica Maicii Domnului din cartierul Vlaherne din Constantinopol, în timpul împăratului Leon Înțeleptul (886-911), când Sfânta Fecioară s-a arătat în toată slava ei cerească Sfântului Andrei cel Nebun pentru Hristos ca ocrotitoare și mijlocitoare a creștinilor: „Într-o noapte, pe când doxologia se încheia la Vlaherne, Sfântul Andrei a fost răpit în extaz în mijlocul mulțimii: «A văzut limpede, cu ochii săi, o Doamnă foarte înaltă, înaintând prin ușile împărătești, înconjurată de un cortegiu armonios. La dreapta și la stânga, preacinstitul Ioan Botezătorul Înaintemergătorul și Ioan Evanghelistul o sprijineau cu mâinile lor; un alai de sfinți, înveșmântați în alb, o însoțeau ... Când cortegiul a ajuns la amvon, Andrei s-a îndreptat către ucenicul său Epifanie, întrebându-l: «O vezi pe Stăpâna și Doamna universului?». Acesta i-a răspuns: «O văd, părintele meu duhovnicesc». Și în fața ochilor lor, stând îndelung în genunchi, Doamna s-a rugat, lăsând lacrimile să-i curgă pe dumnezeiescul și preacuratul său chip. Terminând rugăciunea, s-a apropiat de Altar, reîncepând să se roage pentru poporul care o înconjură. Atunci, desfăcând strălucitorul său Acoperământ și desfășurându-l cu o impunătoare măreție, l-a ținut întins cu mâinile sale neprihănite și a acoperit cu el întreg poporul care se afla

dedesubt. Și un răstimp destul de îndelungat, acești minunați vizionari l-au contemplat, desfășurat deasupra mulțimii și răspândind în jur o slavă dumnezeiască” (Acta Sanctorum, mai, VI, apendice, p. 87, citat la Egon Sendler, „Icoanele bizantine ale Maicii Domnului”, pp. 113-114). Sinaxarul din Mineiul lunii octombrie, ziua 1, redă și el întreaga desfășurare a acestei minuni. Condacul sărbătorii doxologeste, de asemenea, minunea aceasta: „Fecioara astăzi înaintea stă în Biserică și, cu cetele sfinților, nevăzut se roagă lui Dumnezeu. Îngerii cu ierarhii se închină, și apostolii cu proorocii dănuiesc; că pentru noi roagă Născătoarea de Dumnezeu pe Dumnezeu cel mai înainte de veci” (Mineiul pe octombrie, ziua 1, Utrenia, Condacul, pp. 31-32).

Biserica Vlaherne din Constantinopol

Cât privește locul desfășurării acestei minuni, și anume Biserica Vlaherne din Constantinopol, este cunoscut faptul că în această biserică erau cinstite renumitele icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, tot aici păstrându-se și Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului, care atrăgea pelerinii și mulțimile de credincioși din întreaga lume creștină. Acest văl (omoforion, maforion) era o lungă bucată de țesătură care acoperea capul și trupul femeilor consacrate, așa cum desigur a purtat și Maica Domnului. Acoperământul Maicii Domnului se păstra în această biserică a Vlahernelor într-o raclă transparentă, locașul numindu-se tocmai de aceea și „Biserica Sfintei Racle”, fiind adus aici din Palestina de către doi evlavioși patricieni în timpul împăratului Leon I (457-474); (Egon Sendler, „Icoanele bizantine ale Maicii Domnului”, pp. 109-110). În privința Sfântului Andrei cel Nebun pentru Hristos, cel care a văzut-o pe Maica Domnului ocrotind poporul adunat la rugăciune în biserică cu sfântul ei Acoperământ, știm despre el că a strălucit prin nevinovăția purtării sale, prin duhul rugăciunii și al pocăinței care împodobeau sufletul său. De neam sciit și de naționalitate slavă, era sclav în casa unui bogătaș, unde a învățat limba greacă și a fost ridicat la funcția de notar. Curând, a dat semne de nebunie și, constatându-se că starea lui nu se

îmbunătățește, a fost lăsat în voia sorții. Andrei avea momente de absență involuntară sau simulată, din dorință de smerenie, închinându-și tot timpul rugăciunii și faptelor bune, dând sfaturi celor mari și celor mici. (Egon Sendler, „Icoanele bizantine ale Maicii Domnului”, p. 113).

Sărbătoare prăznuită în toată Ortodoxia

La greci, sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului a fost dintru începuturi și este în continuare prăznuită în mod deosebit, mai ales de către monahii din Sfântul Munte Athos, muntele acesta sfânt fiind socotit prin excelență „grădina Maicii Domnului”. Prin secolul al XII-lea, sărbătoarea aceasta a fost introdusă și la ruși, iar prin influența acestora a trecut și la români, prăznuindu-se la început mai mult în mănăstiri, în zilele noastre, cinstirea ei extinzându-se tot mai mult și în evlavia preoților și a credincioșilor de la parohii, care încep să o prăznuiască prin slujbe și rânduiri închinare ei. Exprimându-ne în cuvinte desprinse din textul slujbelor Bisericii, să-i strigăm în glas de rugăciune Maicii lui Dumnezeu: „Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu; Păzește-ne pe noi, sub sfânt Acoperământul tău!”.

Pr. Conf. Dr. Lucian Farcașiu

Predica de pe munte

Fericirile

Vazand multimile, Iisus S-a suit in munte, a sezut si ucenicii Lui au venit la El. Si deschizandu-si gura, ii invata, zicand:

"Fericiti cei saraci cu duhul, ca a lor este imparatia cerurilor.

Fericiti cei ce plang, ca aceia se vor mangaia.

Fericiti cei blanzi, ca aceia vor mosteni pamantul.

Fericiti cei ce flamanzesc si inseteaza de dreptate, ca aceia se vor satura.

Fericiti cei milostivi, ca aceia se vor milui.

Fericiti cei curati cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiti facatorii de pace, ca aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericiti cei prigoniti pentru dreptate, ca a lor este imparatia cerurilor.

Fericiti veti fi voi cand va vor ocari si va vor prigoni si vor zice tot cuvantul rau impotriva voastra, mintind din pricina Mea.

Bucurati-va si va veseliti, ca plata voastra multa este in ceruri"

Sfintenia Legii celei noi

"Sa nu socotiti ca am venit sa stric Legea sau proorocii; n-am venit sa stric, ci sa implinesc. Caci adevarat zic voua: Inainte de a trece cerul si pamantul, o iota sau o cirta din Lege nu va trece, pana ce se vor face toate.

Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, si va invata asa pe oameni, foarte mic se va chema in imparatia cerurilor; iar cel ce va face si va invata, acesta mare se va chema in imparatia cerurilor.

Ca zic voua: Ca de nu va prisosi dreptatea voastra mai mult decat a carturarilor si a fariseilor, nu veti intra in imparatia cerurilor.

Ati auzit ca s-a zis celor de demult: Sa nu ucizi; iar cine va ucide vrednic va fi de osanda. Eu inasa va spun voua: Ca oricine se manie

pe fratele sau vrednic va fi de osanda; si cine va zice fratelui sau: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.

Deci, daca iti vei aduce darul tau la altar si acolo iti vei aduce aminte ca fratele tau are ceva impotriva ta, lasa darul tau acolo, inaintea altarului, si mergi intai si impaca-te cu fratele tau si apoi, venind, adu darul tau (Mt. 5, 17-24).

Ati auzit ca s-a zis: Sa iubesti pe aproapele tau si sa urasti pe vrajmasul tau. Iar Eu va zic voua: Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvantati pe cei ce va blestema, faceti bine celor ce va urasc si rugati-va pentru cei ce va vatama si va prigonesc, ca sa fiti fiii Tatalui vostru Celui din ceruri; ca El face sa rasara soarele peste cei rai si peste cei buni si trimite ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti.

Caci daca iubiti pe cei ce va iubesc, ce rasplata veti avea? Oare nu fac si vamesii acelasi lucru? Si daca imbratisati numai pe fratii vostri, ce faceti mai mult? Oare nu fac si paganii acelasi lucru?

Fiti, dar, voi desavarsiti, precum, Tatal vostru cel ceresc desavarsit este" (Mt. 5, 43-48).

Faptele bune

"Luati aminte ca faptele dreptatii voastre sa nu le faceti inaintea oamenilor ca sa fiti vazuti de ei; altfel nu veti avea plata de la Tatal vostru cel din ceruri".

Milostenia

"Cand faci milostenie, nu trambita inaintea ta, cum fac fatarnicii in sinagogi si pe ulite, ca sa fie slaviti de oameni; adevarat graiesc voua: si-au luat plata lor.

Tu insa, cand faci milostenie, sa nu stie stanga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta sa fie intr-ascuns si Tatal tau, Care vede in ascuns, iti va rasplati tie".

Rugaciunea

"Cand va rugati, nu fiti ca fatarnicii carora le place, prin sinagogi si prin colturile ulitelor, stand in picioare, sa se roage, ca sa se arate oamenilor; adevarat graiesc voua: si-au luat plata lor.

Tu insa, cand te rogi, intra in camera ta si, inchizand usa, roaga-te Tatalui tau, Care este in ascuns, si Tatal tau, Care vede in ascuns, iti va rasplati tie.

Cand va rugati, nu spuneti multe ca paganii, ca ei cred ca in multa lor vorbarie vor fi ascultati. Deci nu va asemanati lor, ca stie Tatal vostru de cele ce aveti trebuinta mai inainte ca sa cereti voi de la El".

"Deci voi asa sa va rugati: Tatal nostru, Care esti in ceruri, sfinteasca-se numele Tau; vie imparatia Ta; faca-se voia Ta, precum in cer asa si pe pamant. Painea noastra cea spre fiinta da-ne-o noua astazi, si ne iarta noua gresealele noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri; si nu ne duce pe noi in ispita, ci ne izbaveste de cel rau. Ca a Ta este imparatia si puterea si slava in veci. Amin"

Pocainta

"Cand postiti, nu fiti tristi ca fatarnicii; ca ei isi smolesc fetele ca sa se arate oamenilor ca postesc; adevarat graiesc voua: si-au luat plata lor.

Tu insa, cand postesti, unge capul tau si fata ta o spala, ca sa nu te arati oamenilor ca postesti, ci Tatalui tau, Care este in ascuns, si Tatal tau, Care vede in ascuns, iti va rasplati tie" (Mt. 6,16-18).

Dragostea

"Toate cate voiti sa va faca voua oamenii, asemenea si voi faceti lor, ca aceasta este Legea si proorocii" (Mt. 7, 12)

Smerenia crestina

"Intrati prin poarta cea stramta, ca larga este poarta si iata este calea care duce la pieire si multi sunt cei care o afla; si stramta e poarta si ingusta este calea care duce la viata si putini sunt care o afla.

Feriti-va de proorocii mincinosi, care vin la voi in haine de oi, iar pe dinauntru sunt lupi rapitori. Dupa roadele lor ii veti cunoaste. Au doara culeg oamenii struguri din spini sau smochine din maracini?

Asa ca orice pom bun face roade bune, iar pomul rau face roade rele. Nu poate pom bun sa faca roade rele, nici pom rau sa faca

roade bune. Iar orice pom care nu face roade bune, se taie si se arunca in foc.

De aceea, dupa roadele lor ii veti cunoaste.

Nu oricine imi zice: Doamne, Doamne va intra in imparatia cerurilor, ci cel ce face voia Tatalui Meu celui din ceruri"

Iubirea apropielui

"Fiti milostivi, precum si Tatal vostru este milostiv (Lc. 6, 36). Ca de veti ierta oamenilor gresealele lor, ierta-va si voua Tatal vostru cel ceresc, iar de nu veti ierta oamenilor gresealele lor, nici Tatal vostru nu va ierta gresealele voastre (Mt. 6,14 1 5).

Cereti si vi se va da; cautati si veti afla; bateti si vi se va deschide, ca oricine cere ia, cel ce cauta afla, si celui care bate i se va deschide (Mt. 7,7).

Spusu-le-a Iisus si pilda aceasta: "Au doara poate orb pe orb sa calauzeasca? Oare nu vor cadea amandoi in groapa?

Nu este ucenic mai presus decat invatatorul sau, nici sluga mai presus decat stapanul sau. Destul este ca ucenicul sa fie ca invatatorul si slugii ca stapanul. Daca pe stapanul casei l-au numit Beelzebul, cu cat mai mult pe casnicii lui? (Mt. 10, 24—25).

Nu judecati, ca sa nu fiti judecati; caci cu judecata cu care judecati veti fi judecati, si cu masura cu care masurati, vi se va masura.

De ce vezi paiul din ochiul fratelui tau, si barna din ochiul tau nu o iei in seama? Sau cum vei zice fratelui tau: Lasa sa scot paiul din ochiul tau si iata barna este in ochiul tau?

Fatarnice, scoate intai barna din ochiul tau si atunci vei vedea sa scoti paiul din ochiul fratelui tau" (Mt. 7, 1-5)

"De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele si le indeplineste, asemana-se-va barbatului intelept care a cladit casa lui pe stanca. A cazut ploaia, au venit raurile mari, au suflat vanturile si au batut in casa aceea, dar ea n-a cazut, fiindca era intemeiata pe stanca.

Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele si nu le indeplineste, asemana-se-va barbatului nechibzuit care si-a cladit casa pe nisip. Si a cazut ploaia si au venit raurile mari si au suflat vanturile si au izbit in casa aceea, si a cazut. Si caderea ei a fost mare".

Dumnezeu porunceste sa-i iubim chiar si pe dusmanii nostri

Dumnezeu poruncește creștinilor să iubească pe toată lumea, chiar și pe dușmanii noștri. Acest pasaj din Predica de pe Munte nu ar putea fi mai limpede în această chestiune:

„Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău». Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Matei 5, 43-45; vezi, de asemenea, Romani 12, 14; 17-21). Hristos Și-a arătat cu cea mai intensă vigoare această iubire atunci când, pe Cruce fiind, S-a rugat Tatălui Său: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34).

În primii mei ani nu m-am simțit niciodată obligat să urmez îndemnul lui Hristos de a-mi iubi dușmanii, fiindcă nu l-am înțeles vreodată ca pe un canon al Iudaismului sau o învățătură a Sfintei Scripturi. În plus, fiind crescut în umbra Holocaustului și în perioada întemeierii statului Israel, generația mea de evrei nu avea de gând să se lase ucisă precum milioanele de evrei uciși în timpul celui de-al Doilea război mondial. Concepția pacifismului creștin nu era populară printre evreii pe care îi cunoșteam. Ideea de a-ți iubi proprii dușmani era considerată ca fiind excesiv de idealistă și virtual imposibilă.

Simțeam o oarecare plăcere să vorbim despre ipocrizia creștină și de ridiculozitatea încercării de a ține un astfel de standard imposibil. Cu siguranță, comportamentul creștinilor față de evrei de-a lungul istoriei ne-a dovedit că porunca de a-ți iubi vrăjmașii se izbise de urechi surde. De asemenea, nu puteam trece

cu vederea că cele mai cumplite războaie, inclusiv cele două Războaie mondiale, avuseseră loc între națiunile creștine. Dacă creștinii îi „iubeau” pe ceilalți creștini în acest mod, ne puteam imagina cum își iubeau ei dușmanii...

Acum, uitându-mă înapoi la concepțiile mele timpurii, nu am nici o îndoială în privința faptului că, în Scriptură, revelația progresivă de iubire a lui Dumnezeu culminează în viața lui Hristos. Descoperirea lui Dumnezeu ca Iubire și manifestarea Iubirii Sale prin smerenie, a avut un impact extrem de profund asupra mea. Dacă omul este într-adevăr creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci noi suntem creați pentru a oglindi în noi iubirea și smerenia Sa.

Probabil nu există vreun semn mai clar care să arate că devenim ca El, decât faptul că ne iubim dușmanii. Prin aceasta noi dovedim că suntem copiii Lui, fiindcă arătăm firea Lui în viața noastră. Iubirea lui Dumnezeu pentru dușmanii Săi este chiar temelia mântuirii noastre, fiindcă Hristos S-a întrupat, a pățimit și a murit pentru cei nelegiuiți. Deși eram păcătoși și vrăjmași ai Lui, Dumnezeu ne-a mântuit (vezi Romani 5, 6-11). Faptul că Dumnezeu Își iubește vrăjmașii și ne spune nouă să facem la fel, are implicații de nepătruns.

În plus, pentru mine nu avea nici un sens că Dumnezeu ne-a spus să îi iubim pe dușmanii noștri în timp ce El Însuși a pus la cale răzbunarea veșnică față de dușmanii Lui. Părea mult mai rezonabil ca neschimbabilitatea iubirii lui Dumnezeu și imposibilitatea de a scăpa de ea să fie cauza durerii celor care se împotrivesc acelei iubiri. Faptul că El nu-i nimicește a fost, de asemenea, considerat în mod tradițional drept un act de iubire, deoarece, creat fiind după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, omul oglindește Dumnezeirea și este astfel intrinsec sacru.

Pr. James Bernstein

Sfantul Silvan despre a fi creștin la serviciu

O mare parte din existența noastră o petrecem la serviciu, la locul de muncă. Oricare din noi, fie ca e profesor, zidar, senator, postas sau manager, petrece multe ore pe zi la servicii, relationand cu sefii, subordonatii, colegii sai.

Si desi Imperatia lui Dumnezeu este inaintul nostru, nu putem ajunge in Imperatia cea vesnica decat prin ceilalti. Astfel,

mantuirea noastra trece prin aproapele nostru - prin colegii, prietenii, dar mai ales prin vrajmasii nostri.

Acestea sunt motivele pentru care Sfantul Siluan Athonitul, intr-un capitol despre pacea sufletului, vorbeste despre cum trebuie sa facem fata crestineste neplacutelor situatii de neintelegere dintre sefi si subordonati.

Cuvintele Sfantului Siluan nu sunt acelea ale unui psiholog crestin sau ale unui teolog de oras, ci sunt cuvintele unuia in care s-a salasluit Duhul Sfant ca intr-un vas ales. Sfantul respira Duhul Sfant, nu doar vorbea despre El, asa incat sfaturile sale au puterea Celui despre care Hristos a zis ca ne va povatui "la tot adevarul".

Despre sefi

"Intrebare: Cum isi poate pastra pacea sufletului un sef, atunci cand oamenii lui sunt neascultatori?"

E un lucru anevoios si foarte trist pentru un sef daca oamenii lui nu-l asculta, dar pentru a-si pastra pacea, el trebuie sa-si aduca aminte ca, chiar daca oamenii lui sunt neascultatori, totusi Domnul ii iubeste si a murit in chinuri pentru mantuirea lor. De aceea, el trebuie sa se roage din inima pentru ei, si atunci Domnul va da celui ce se roaga rugaciune si el va cunoaste din experienta cum inima care se roaga are indraznire catre Dumnezeu si iubire. Si chiar daca esti un om pacatos, Domnul iti va da sa gusti roadele rugaciunii, iar daca iti vei face obicei sa te rogi asa pentru subordonati, atunci in sufletul tau va fi mare pace si iubire".

Iata cum expune mai sus Sfantul calea catre mantuire a sefului: rugaciunea pentru subordonati. Si intr-adevar, ce sef este oare mai bun decat cel care se roaga si isi iubeste subordonatii? Si cum ne putem imagina ca s-ar putea mantui un sef crestin care traieste in dispret fata de mantuirea subordonatilor sai?

Caci mai inainte de a fi sef, seful crestin este crestin. Mai inainte de a avea obligatii catre firma la care lucreaza si fata de patronii acesteia, el are obligatii fata de Hristos si Evanghelie. Caci numai astfel se poate ca seful sa slujeasca lui Dumnezeu, si nu lui Mamona.

Si daca seful se comporta crestineste, iubindu-si si rugandu-se pentru subordonatii sai, pe langa faptul ca se va conduce pe sine

catre mantuire, va fi si un model pentru subordonati, putandu-i atrage si pe ei catre Hristos.

Despre subordonati

"Intrebare: Cum isi poate pastra pacea sufletului un subordonat atunci cand seful lui e un om artagos si rau?"

Omul artagos indura el insusi un mare chind de la duhul cel rau. El indura acest chin din pricina mandriei lui. Subordonatul, oricine ar fi, trebuie sa stie aceasta si sa se roage pentru sufletul chinuit al sefului sau, si atunci Domnul, vazand rabdarea lui, ii va da lui [subordonatului] iertarea pacatelor si rugaciunea neincetata. E mare lucru in fata lui Dumnezeu sa te rogi pentru cei care te ocarasc si te mahnesc; pentru aceasta Domnul iti va da harul Lui, si vei cunoaste pe Domnul prin Duhul Sfant si atunci vei indura cu bucurie toate intristarile pentru El, si Domnul iti va da sa iubesti lumea intreaga si vei dori fierbinte binele pentru toti oamenii si te vei ruga pentru toti ca pentru sufletul tau. [...] Daca insa vei murmura impotriva sefului tau si-l vei injura, vei ajunge tu insuti artagos ca si el si se va implini pentru tine cuvantul proorocului David: "Cu cel ales, ales vei fi si cu cel indaratnic te vei indaratnici" [Ps 17, 29] "(Cuviosul Siluan Athonitul, Intre iadul deznadejdii si iadul smereniei, Deisis, Sibiu, 2001, pp. 98-99)

Iata asadar si raspunsul Sfantului Siluan referitor la mantuirea subordonatilor. Nici subordonatii nu se pot mantui fara sefi. Prin sefi trece si mantuirea lor. Cu adevarat, daca subordonatul isi priveste seful ca pe un vrajmas, tot trebuie sa-l iubeasca, asa cum a poruncit Hristos. Iar daca reuseste sa se roage pentru seful sau si sa-l iubeasca, va primi "rugaciunea neincetata". Cu adevarat mare dar va primi acesta!

Subordonatul care se roaga pentru sef va primi, zice Sfantul Siluan, sa doreasca fierbinte binele pentru toti oamenii. Si intr-adevar, daca lucrul cel mai greu l-ai facut si ti-ai iubit seful chiar daca el se poarta ca vrajmasul tau, cu cat mai usor ii vei iubi pe cei care nu iti sunt vrajmasi?

Dar daca nu vei reusi sa te rogi pentru seful tau si-l vei dispretui, sfarsitul este teribil: vei ajunge artagos ca si el. Si cu adevarat acesta nu poate fi decat iadul "de la serviciu": ca si diavolii

se urasc intre ei, desi coopereaza pentru moartea noastra sufleteasca.

Intre rai si iad

Sfantul Siluan ne pune astfel in fata cele doua alternative: iubirea dintre sefi si subordonati si rugaciunea unora pentru ceilalti, adica raiul, si vrajmasia dintre sefi si subordonati, adica iadul. Si totul pare atat de evident incat ne intrebam ce anume ne-a zis nou Sfantul Siluan? In fapt nu ne-a zis nimic nou, pentru ca el nu aduce alta Evanghelie, ci rosteste Cuvantul lui Dumnezeu. Ne-a zis ce stiam, dar uitasem.

Uitasem ca aceasta este calea, intrucat ne-am obisnuit sa avem doua vieti: viata duhovniceasca de acasa si de la Biserica, si viata "de la servicii", unde ni se pare ca suntem siliti de raporturile ierarhice sa ne comportam altfel.

Adevarul este insa unul singur: Hristos, smerenia si iubirea Lui, si in Biserica si la serviciu.

Paul Cocei

Cruce Sfanta parasita

Cruce sfântă, părăsită
Lâng-o margine de drum
'Coperișul tău se strică
Lângă creștinii de-acum.

Cruce sfântă, jalnic este
Tristă stai, plecată-n jos
Și nu-i nimeni să te-ndrepte
Of, ce lucru dureros.

Oamenii nu-și mai ridică
Pălăria-n dreptul tău
Să se-nchine și să zică
Doamne, scapă-ne de rău.

Cruce sfântă, cu durere,
Tristă stai în locul tău
Cați la lume făr-a cere
Ceva-n ajutorul tău.

Nimeni nu mai vine iară
Să te-ndrepte iar frumos
Bate vântul, te doboară
Cu icoana lui Hristos.

Dar credința mea îmi spune
Că mult nu va dăinui
Printr-o tainică minune
Crucea Ta va birui.

PARINTELE VASILE VASILACHE - CUVANT LA SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA

„Inca de mica tu ti-ai inchinat viata lui Hristos Dumnezeu si El ti-a dat puterea sa-ti stapanesti patimile si de aceea ti-a daruit cununa.”

Iata una din cantarile de preaslavire, pe care a inaltat-o Biserica astazi Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. In ea se cuprinde, in putine cuvinte, intregul fel de trai al aceleia pe care astazi o sarbatorim. Caci dupa cum intr-o picatura de apa putem vedea apa nemarginitelor oceane si a maretelor talazuri, si dupa cum avand numai o raza de lumina, putem sti daca ea face parte din soarele cel mare si stralucitor, la fel si din aceste putine cuvinte ale acestei cantari bisericesci, putem cunoaste viata Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Putem sti felul deosebit in care si-a trait viata, si deci cum a ajuns la perfectiunea sfinteniei, pentru care ii aducem toate inchinaciunile si rugile noastre din aceste clipe, si in acele de naprasna ori de bucurie din viata noastra de toate zilele.

Inca de mica si-a inchinat viata lui Hristos. Pentru a ajunge cineva pe inaltimi e nevoie sa se porneasca de cu vreme, din partile de jos ale muntelui... Pentru a vedea un rasarit de soare de pe varful unui munte, e nevoie sa te urci pe culmile lui cu mult mai inainte de zorii zilei. Si numai dupa aceasta truda, te vei bucura sa vezi un minunat rasarit de soare, neobisnuit de frumos, pentru cei ce traiesc pe campii si pe domoalele dealuri ale tinuturilor noastre. Pe acele inaltimi ale muntelui, vei fi si tu invaluit de lumina si stralucirea parca cu mult mai curata a razelor de aur ale soarelui. Te vei simti inaltat in fiinta ta deasupra tuturor celor pamantesti... si mai aproape de cer, mai aproape de Dumnezeu... La fel si Cuvioasa Parascheva, inca din copilarie, s-a pornit la drumul sfant al inaltarilor sufletesti, pentru a vedea de pe cele mai inalte culmi ale vietii morale pe Soarele credintei, care e Hristos Domnul. Pe vreme ce anii treceau ea se tot inalta pe treptele vietii virtuozitate, pana ce a ajuns pe culmile anilor si pe piscurile cele mai inalte ale vietii

crestinesti, unde soarele Hristos e cu mult mai aproape. Si astfel inaltata, cu numarul anilor si cu inaltarile duhovnicestii, si-a petrecut viata Cuvioasa Parascheva inca de mica.

Si iata ca, dupa cum pe inaltimile muntilor vedem in chip mai minunat stralucirea soarelui si apoi vedem si zapada albelor sclipiri, la fel si pe cel ce se ridica pe inaltimile morale il vedem imbracat cu zapada albelor nevinovatii si a stralucirilor scanteietoare in care il invaluie razele de aur ale Soarelui. In aceste lumini ale inaltimilor ne apare si viata Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Ea e imbracata cu aceeasi haina a nevinovatiilor, si e invaluita de stralucirea luminii lui Hristos.

Intr-adevar, pentru a ajunge pe aceste culmi ale vietii crestinesti ea s-a harazit vietii virtuozitate inca din frageda copilarie. Ea nici n-a gandit si nici nu si-a facut planul de viata cu acei care zic ca se vor pocai la batranete, iar tineretea sa si-o piarda in petreceri si placeri pline de pacate. Nu. Ea nu si-a luat drept exemplu pe talharul care si-a dobandit iertare pe cruce, inainte de a muri, caci se putea sa nu ajunga la batranete, si apoi, nu tuturor le e dat ca ultimele clipe sa si le petreaca cu Domnul. Ea si-a luat drept pilda pe Maica Domnului, care inca de la varsta de trei ani a fost harazita Bisericii. Cata intelepciune in alegere! Si cu cat sunt mai mari bucuriile unei nevinovatii innascute, decat ale unei ultime iertari pe patul suferintelor!

Cuvioasa Parascheva, din copilarie, pe cand nu avea nimic al ei decat ceea ce ii dadeau parintii, inca de atunci rupea in doua bucata de paine si de multe ori isi dadea si haina, pentru a imbraca pe cel sarman si a potoli foamea celui flamand. Si pentru aceasta adesea parintii o certau si o si bateau, dar ea toate acestea le indura ca pe niste suferinte placute pentru Hristos, care ne invata sa fim milostivi. Si, cu cat cresteau anii, si milostivirea ei de cei saraci era mai mare, iar viata ei prea imbunatatita in faptele cele crestinesti.

Dar numai pentru aceasta deosebita ravna in implinirea cu jertfelnicie a invataturii crestine a ascultat Domnul cererea ei si i-a ajutat sa invinga patimile si sa-si incununeze viata precum spune partea a doua a cantarii bisericesti de la care mi-am pornit vorbirea.

Caci iata ce spune profetul Isaia: Imparte painea ta cu cel flamand, adaposteste in casa pe cel sarman, pe cel gol imbraca-l si nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va rasari ca zorile si tamaduirea ta se va grabi. Dreptatea ta va merge inaintea ta iar in urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga si Domnul te va auzi, la strigatul tau El va zice: iata-Ma! Daca tu gonesti din mijlocul tau asuprirea, aratarea cu degetul si vorba fara rost. Daca dai painea ta celui flamand, si tu saturi sufletul amarit; lumina ta va rasari in intuneric si bezna ta fi-va ca miezul zilei... (Isaia I.VIII, 7-10).

Iata acest program de viata l-a urmat Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva: a ajutat si a miluit si atunci Dumnezeu i-a auzit glasul rugaciunii, dandu-i putere ca sa-si stapaneasca patimile, si astfel sa ajunga sus pe inaltimile eroismului crestin, unde apoi i-a rasarit Soarele Hristos. Desigur, ca in aceasta cale a luptei de a invinge intunericul si a ajunge in imperiul luminii, nu putine i-au fost sfortarile. A avut de luptat cu toate momelile unei vietii pacatoase, cu toate parutele placeri ale vietii si cu toate patimile, insa ea avand atintite privirile spre Hristos le-a biruit pe toate pentru ca Insusi Dumnezeu i-a dat aceasta putere.

E de-ajuns din partea noastra ca sa voim sa nazuim catre o viata sfanta si sa incepem lupta, pentru ca apoi Insusi Dumnezeu este Acela care ne ajuta. El ne respecta libertatea voii noastre, de aceea nu intervine El mai intai. Dar din moment ce ne-am indreptat viata noastra catre Dumnezeu, ajutorul de a ajunge la perfectiune, tot timpul ne va fi acordat de Dumnezeu iar apoi ne daruieste insasi cununa. Si aceasta ne-o spune Insusi Mantuitorul nostru Iisus Hristos: „Adevar graiesc voua: Nu este nici unul care a lasat casa ori femeie, ori frati, ori parinti, ori copii, pentru imparatia lui Dumnezeu, si care sa nu ia inmultit in vremea de acum, iar in veacul ce va sa vie viata vesnica”. Luca XVIII, 29-30.

Iata, in viata Cuvioasei Parascheva gasim aceasta lupta si aceasta jertfelnicie pentru Hristos. Ea a fost de multe ori infruntata si chiar batuta de parinti, pentru marea ei milostivire si viata inchinata numai Domnului. Si atunci i-a parasit pe parinti si pe frate si pe toate rudele si s-a harazit cu totul numai Domnului,

plecand la Locurile Sfinte, unde s-a si calugarit. A intrat in viata calugareasca, pentru ca mai mult sa poata ajuta pe aproapele si mai mult sa poata aduce lauda lui Dumnezeu.

Si iata, precum Moisi prin pustie a avut de luptat cu atatea patimi si cu atatea razvratiri contra lui Dumnezeu, la fel si Cuvioasa Parascheva in pustiul singuratatii a avut de luptat cu multi si nenumarati vrajmasi ai Crucii lui Hristos, pe care i-a biruit prin taria credintei ei si a vietii nevinovate. Si iarasi, precum Moisi a inchis ochii pe muntele Nebo, privind spre Tara Fagaduintei, la fel si Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva a adormit intru Domnul, privind cu ochii si trimitandu-si sufletul in tara de peste veac unde nu-i murmur, nici suspin, si nici durere, ci viata fericita fara de sfarsit. Si astfel, ca una care-si inchinase viata Domnului, Care e viata insasi, n-a murit ci a trecut prin moarte la viata, iar trupul fiindu-i pus sub brazda mormantului, nici el n-a suferit prefacere, ci el si astazi se pastreaza intreg, asa precum l-a gasit cel ce l-a dezgropat in urma unei porunci, pe care a avut-o prin vis, ca sa o dezgroape. Iata, prin urmare, ca si trupul este dat vietii celei vesnice...

Iata cum Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva, prin viata curata si milostenii, si-a strans nu comori pe care moliile le mananca si furii le fura, ci si-a agonisit comoara nestrucaciunii, care este Hristos. Ea de mica inchinandu-si viata lui Hristos, cu Hristos e si acum si va fi si in vecii vecilor. Iata cum si in aceasta privinta s-au implinit cele spuse de Mantuitorul ca: „Acolo unde este comoara voastra, acolo este si sufletul vostru (Matei, VI, 21). Comoara Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva a fost in Hristos, apoi in Hristos e si viata ei.

Din intreaga crestinatate, noi suntem cei mai fericiti crestini, pentru ca avem in mijlocul nostru aceasta comoara nepretuita a Sfantelor ei Moaste. Intr-adevar, putem zice ca si noi avem comoara cea vesnica in Domnul nostru Iisus Hristos, caci iata, unde e comoara, aici suntem si noi. Unii ati venit din departari mari pentru a va inchina la aceasta comoara a Sfantelor Moaste, iar altii, din imprejurimi si din oras, ati parasit preocuparile voastre pentru a va

inchina Sfintei Parascheva si asa unii cu altii cerem ajutorul ei cel sfant si dam marturie nedezmintita de pretuire a vietii si a moastelor Prea Cuvioasei Maicii noastre Parascheva. Pe cand cei din departari, praznuiesc aceasta sarbatoare, invaluind intr-o o pretuire nespus de mare, doar sufleteste aceasta comoara.

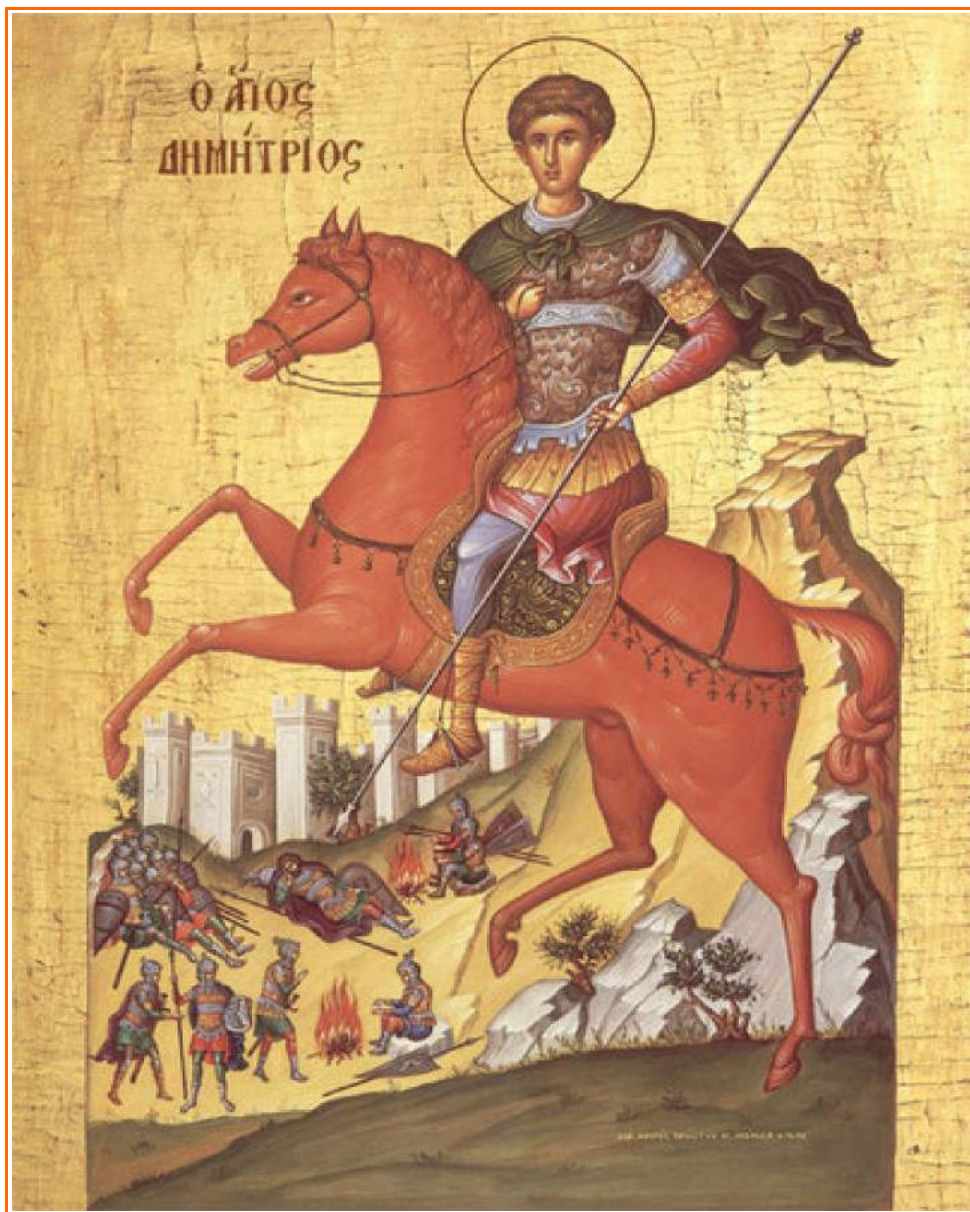
Iata cum, dupa o vara de munca si suferinte, clipele acestea de rugaciune si praznuire sunt cele mai sfinte momente din viata noastra. Caci, intr-adevar, v-ati inaltat sufletele langa aceasta comoara a Sfantelor Moaste. Aceasta venire a D-voastra aici si aceste rugaciuni pe care le-ati facut la Sfintele Moaste ale Cuvioasei Parascheva, ne vorbesc mult de acel zbor si de acea tresaltare din suflete catre o viata de inaltare in Domnul. Pilda o aveti in Cuvioasa Parascheva. Si aceasta dorinta de induhovnicire a vietii catre o mai inalta traire ce o cautati, o marturisiti prin venirea la aceasta comoara, pentru a va atinge buzele si sufletele de aceste Sfinte Moaste ce ne sunt marturia unei eroice vietii de traire in Domnul.

Si daca ati venit la aceasta comoara, e de asteptat ca sa va intoarcati pe la caminurile voastre cu modelul unei alese zestre sufletesti, luate de la aceasta comoara. Sa va intoarcati cu hotararea sfanta si nestramutata, de a fi cu Hristos. Si a fi cu Hristos inseamna a asculta si a implini invatatura Lui. Iar invatatura Sa, in putine cuvinte, se cuprinde in aceste doua porunci: Sa iubim pe Dumnezeu din tot sufletul si din tot cugetul nostru, iar a doua, sa iubim pe aproapele nostru ca pe noi insine. Aratati prin urmare dragoste cu vorba si cu fapta fata de Dumnezeu si de oameni si atunci veti fi copiii cei fericiti ai lui Dumnezeu.

Si va asigur ca fiecare veti avea o comoara a faptelor bune, si la fel cu Cuvioasa Parascheva, va veti inalta pe culmile anilor, urcand tot pe atatea trepte catre viata fericita pe care toti o dorim, suspinand dupa ea. Si o vom dobandi, pentru ca aceste inaltimi ale unei vietii crestinesti, ne apropie cu mult de Acel ce este insasi Viata si Fericirea. Dumnezeu sa ne fie in ajutor, iar Prea Cuvioasa Maica noastra Parascheva, vesnic rugatoare si sprijinitoare a noastra catre Parintele din ceruri. Amin.

Pomenirea Sfantului Mare Mucenic Dimitrie

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, slăvit sfânt făcător de minuni, s-a născut la Tesalonic din părinți de neam bun și credincioși. Cerut de la Dumnezeu cu lacrimi de părinții săi rămași fără de prunci, Dimitrie a

fost singurul lor fiu și de aceea a fost crescut cu mare grijă, primind învățătură aleasă. Tatăl său era voievod în cetatea Tesalonic. Când acesta a murit, în locul său, Maximian l-a pus voievod pe fiul său, Dimitrie. De îndată ce i-a dat această dregătorie, Maximian, vrăjmașul lui Hristos, i-a poruncit să-i prigonească și să-i ucidă pe toți creștinii din cetate. Dar Dimitrie nu doar că nu s-a supus împăratului, ci și-a mărturisit pe față credința și l-a propovăduit pe Domnul Iisus Hristos în toată cetatea Tesalonic. Când a auzit aceasta, împăratul s-a mâniat cumplit și, pe când se întorcea dintr-o luptă cu sarmații, s-a oprit la Tesalonic să cerceteze pricina aceasta. El l-a chemat la sine pe Dimitrie și l-a întrebat despre credința sa. Dimitrie și-a mărturisit pe față credința creștină și a muștrătat păgânătatea împăratului. Atunci Maximian l-a aruncat în temniță. Știind ce îl așteaptă, Dimitrie a încredințat toate averile sale robului său credincios Lupu, pentru a le împărți săracilor, iar el a așteptat cu bucurie chinurile pe care avea să le pătimească în curând pentru Hristos. Un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat în temniță și i-a zis: „Pace ție, pătimitorule al lui Hristos! Îmbărbătează-te și te întărește!” După mai multe zile, împăratul a trimis ostași în temniță, ca să-l ucidă pe Dimitrie. Ei l-au aflat pe sfântul lui Dumnezeu stând la ru-găciune și l-au străpuns cu sulițele. Creștinii au luat în taină trupul său și l-au îngropat cu cinste. Din trupul mucenicului lui Hristos a început să izvorască mir dătător de tămăduiri, prin care se vindecau mulțime de bolnavi. La scurtă vreme, deasupra moaștelor Sfântului Dimitrie s-a zidit o mică biserică. Un boier din Iliria, ce pătimea de o boală de netămăduit, a alergat degrabă la moaștele Sfântului Dimitrie și, rugându-se înaintea lor, s-a făcut cu totul sănătos. Drept mulțumire, Leontie a ridicat o biserică mult mai mare pe locul celei vechi. Sfântul i s-a arătat lui cu două prilejuri. Când împăratul Iustinian a voit să mute moaștele sfântului de la Tesalonic la Constantinopol, din mormântul său au țâșnit vâpăi de foc și un glas s-a auzit grăind: „Opriți-vă și nu îndrăzniți!” Și astfel, moaștele Sfântului Dimitrie au rămas de atunci înainte la Tesalonic. Ca apărător al acestei cetăți, Sfântul Dimitrie s-a arătat de multe ori în vedenie și de multe ori a izbăvit cetatea de primejdii cumplite. Fără de număr sunt minunile sale. Rușii îl socotesc pe Sfântul Dimitrie ocrotitorul Siberiei, care a fost cucerită și alipită Rusiei în ziua de 26 octombrie a anului 1581.

Sfantul Nicolae Velimirovici

Cuvânt la Sfântul Dimitrie Basarabov

- Pr. Prof. Ene Braniște

De mult, acum vreo șase-șapte sute de ani în urmă, pe vremea când românii și bulgarii alcătuiau o singură împărăție, într-un sat mic și sărac de dincolo de Dunăre, numit Basarabov, trăia un tânăr cu numele de Dimitrie. Era fiul unor părinți sărmani, dar încă de mic strălucea prin smerenia, curăția sufletească, nevinovăția, bunătatea și blândețea lui. Crescând cu anii, s-a făcut păzitor de vite: păzea pe câmp vitele satului, ducându-le la pășune. În liniștea câmpului, pe malurile înverzite ale râului Lom, care curgea pe acolo, tânărul Dimitrie se gândea des la Dumnezeu, Făcătorul a toate, și la cuvintele Sfintei Evanghelii pe care le auzea citindu-se Duminica în biserica satului. Avea un suflet blând, delicat și plin de gingașe simțiri. Era bun și milostiv și cu oamenii și cu vitele pe care le păzea. Ca un bun păstor, le ducea totdeauna la pășunea cea mai grasă și la apa cea mai limpede, mânăndu-le din urmă cu vorbe blânde. Dacă vreuna se răzlețea din turmă, o readucea înapoi cu dragoste și răbdare. Aducea uneori în sat și vitele rătăcite ale altora, care nu-i fuseseră încredințate spre pază.

Umblând însă odată cu vitele prin iarba deasă a câmpului, a călcat cu piciorul, din nebagare de seamă, un cuib de păsărele, strivind pușorii dintr-însul. Atât de mâhnit a rămas tânărul Dimitrie pentru moartea acestor nevinovate făpturi ale lui Dumnezeu, încât a hotărât să pedepsească piciorul vinovat pentru omorul fără voie: trei ani l-a ținut desculț, iarna și vara, târându-l prin arșița verii și zăpada iernii, prin buruieni și colțuri de stânci și făcându-l să sângereze adesea din cauza rănilor și a bătăturilor. Mai târziu, dorind să se desăvârșescă pe sine în viața cea după Dumnezeu, a lăsat îndeletnicirea de păzitor de vite și, căutând singurătatea, s-a retras la o mănăstire ce era într-o peșteră, pe malurile de piatră ale râului Lom, nu departe de satul Basarabov. Acolo s-a desăvârșit și s-a sfințit prin ascultare și smerenie în toate și și-a strunit corpul prin postirea îndelungată și aspră, prin rugăciune neîntreruptă și prin nesomnul privegherii. Pentru aceasta, s-a învrednicit încă din viață de darul facerii de minuni. Între altele, Dumnezeu i-a hărăzit să-și cunoască dinainte sfârșitul vieții. Iar apropiindu-se clipa în care trebuia să-și dea sufletul, Sfântul a ieșit din mănăstire, s-a dus, și-a așezat trudit-i trup între două pietre dintr-o scorbură de pe malul stâncos al râului Lom și acolo și-a dat sfârșitul.

A rămas acolo trupul sfințit al Sfântului - între cele două pietre multă vreme, neștiut de nimeni. Dar, umflându-se odată râul din cauza ploilor multe, apa lui s-a revărsat peste maluri; valurile înfuriate s-au înălțat până la cele două pietre de pe stânca pe care odihnea trupul

sfântului și, luându-le în curgerea lor, le-a prăvălit până jos în albia râului, cu trup cu tot. Și iarăși au rămas acolo semințele sfântului multă vreme, ascunse sub apa râului care curgea peste ele. De albe și curate ce erau, deoarece fuseseră înzestrate cu darul neputerezirii, ele străluceau în lumina soarelui ca aurul. În locul acela, oamenii din sat vedeau adesea jucând o vâlvătaie de lumină și credeau că acolo se află o comoară. Dar fiind voia lui Dumnezeu ca ele să nu rămână multă vreme tănuite, sfântul s-a arătat în vis unei copile din satul Basarabov, care pătimea de epilepsie, și i-a arătat locul unde se aflau, spunându-i: „Dacă vei spune părinților tăi și mă vor scoate de aici, eu te voi tămădui”. Și fata a spus părinților săi, iar aceștia, luând oameni din sat și preoți, au venit cu lumini și au scos moaștele sfântului din apă. Și străluceau acestea ca aurul și ca mărgăritarele. Iar ei cunoscând că sunt ale unui sfânt și că într-însele sălășluiește puterea lui Dumnezeu, le-au luat cu multă cinste, și, ducându-le, le-au așezat în biserița din satul lor, ca pe o comoară scumpă.

Și ducându-se vestea despre ele, au început a veni oameni mulți din toate părțile și de pe cele două maluri ale Dunării, ca să se închine moaștelor sfântului. Însuși domnul de pe atunci al Țării Românești a trimis bani și meșteri de au făcut în satul Basarabov o biserică mai mare și mai frumoasă decât cea dinainte, și au așezat într-însa moaștele sfântului. Și multe minuni au făcut ele cât au stat acolo, tămăduind pe mulți bolnavi și alinând multe suferințe. Unele din ele au fost însemnate în scris, de oameni pricepuți, care le-au văzut, și ele pot fi citite în cărțile noastre bisericesti. Voi pomeni numai câteva din ele acum. Astfel, fata aceea, care suferea de epilepsie și căreia i s-a arătat sfântul, s-a tămăduit de boala cumplită de care zăcea îndată ce moaștele sfântului au fost scoase din apă. Un iubitor de Dumnezeu, episcop al Preslavului, cu numele de Ioanichie, căzând într-o boală foarte grea, încât nu putea fi purtat decât pe o targă, și neputându-se vindeca de fel, a fost adus de patru inși în biserica Sfântului Dimitrie și l-au pus cu așternutul lui lângă sicriul cu moaștele sfântului. Și slujindu-se Sfânta Liturghie pentru el, după trei ceasuri s-a sculat sănătos și umbla pe picioarele sale, laudând pe Dumnezeu și mulțumind sfântului. Iar între anii de la Hristos 1769 și 1774, iscându-se război între ruși și turci, care stăpâneau pe atunci și țara vecină a bulgarilor, generalul rus Petru Salticov a trecut Dunărea și a cucerit de la turci mai multe sate românești și bulgărești de pe cele două maluri le Dunării, între care și Basarabov. Generalul a luat atunci, ca pradă de război, și moaștele sfântului, voind să le ducă în Rusia. Dar, întâmplându-se pe lângă el un binecredincios român cu multă trecere, numit Hagi Dimitrie, l-a rugat pe general să lase românilor sfintele moaște, ca răsplată a ajutorului pe care ei îl dăduseră armatelor rusești și ca despăgubire pentru stricăciunile suferite de satele românești din pricina războiului. Și îndurându-se conducătorul oștilor rusești, a dat sfintele moaște românilor, care, cu multă bucurie le-au adus și le-au așezat cu cinste în biserica Sfintei Mitropolii din București, Catedrala Patriarhală de astăzi, în care stau până acum.

Așa au ajuns moaștele Sfântului Dimitrie Basarabov, cu voia lui Dumnezeu și a Sfântului, în țara noastră, adăugându-se la cele aduse de mai înainte pe meleagurile românești (Sfânta Filofteia, de la Argeș, Sfântul Ioan cel Nou, de la Suceava, Sfânta Parascheva, de la Iași). De atunci - 1775 -, Mitropolia Țării Românești și-a avut pe patronul și ocrotitorul său, a cărui pomenire o săvârșim astăzi. La racla lui au ingenuncheat, de aproape două sute de ani, șiruri de strămoși și credincioși ai noștri, căutând la el ajutor, alinare de neazuri și suferințe, izbăvire din nevoi, așa cum căutăm și noi astăzi, și nu numai o dată și-a arătat sfântul puterea și mila sa.

Pe la sfârșitul secolului trecut, o fată s-a vindecat de paralizie după îndelungate rugăciuni lângă racla cu moaștele sfântului. Căci în aceste sfinte moaște sălășluiește sfințenia și puterea pe care Dumnezeu le-a hărăzit sfântului încă pe când era în viață și care dau osemintelor sale darul neputrezirii și al nesticăciunii. De aceea, ele sunt pentru noi izvor pururea curgător de daruri minunate, de sfințenie, de binecuvântare, de ajutor și vindecare mai presus de fire, din care sorb cu folos toți cei ce aleargă la el cu credință.

Care este taina acestor puteri minunate? Cum se explică mărirea cu care sunt încununată sfinții în ceruri și cu care sunt cinstiți pe pământ? Ce minune a făcut dintr-un umil păzitor de vite, nebăgat în seamă de nimeni, unuia dintre sfinții cei mai cinstiți în aceste părți? Cu Sfântul Dimitrie cel Nou s-a întâmplat cu adevărat cele ce a spus odinioară Sfântul Apostol Pavel: că Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii ca să biruiască pe cele tari, a ales pe cele de jos ale lumii ca să rușineze pe cele de cinste. Sfântul Dimitrie a fost un simplu păzitor de vite, un umil păstor, așa cum fusese odinioară și David însuși înainte de a ajunge împărat, și sfântul proroc Amos și Sfântul Simion Stâlpnicul înainte de a se retrage în pustie și Sfântul Martir Sozont (la 7 septembrie). Or, ce putea fi mai disprețuit și mai nebăgat în seamă, în lumea de atunci, decât un păzitor de vite? Dar în sufletul acestui umil păzitor de vite sălășluiau atâtea alese însușiri și virtuți, care au făcut din el vas ales al lui Dumnezeu. Care erau acestea? Le-ați auzit încă din istorisirea vieții lui; erau, mai ales, smerenia, simplitatea și nevinovăția inimii, bunătatea și mila față de toate făpturile lui Dumnezeu, iubirea față de oameni și de viețuitoarele lipsite de grai și de apărare.

Nu și-a iertat toată viața greșeala de a fi curmat fără voie viața scurtă a unor sărmani puișori de pasăre. Cât respect față de viață, de cel mai mare bun pe care l-a dat Dumnezeu făpturilor Sale celor mai mici și mai neînsemnate, câtă delicată simțire și gingășie în sufletul acestui simplu păzitor de vite! Iată doar una din trăsăturile firii lui, care a făcut din el unul dintre sfinții bineplăcuți lui Dumnezeu. Ce frumoasă lecție ne dă sfântul prin aceasta, nouă, celor care adesea ne purtăm atât de sălbatic nu numai cu animalele, dar ofensăm, jignim și adesea rănim de moarte sufletele semenilor noștri, prin cuvinte și purtări aspre nesăbuite, lipsite de atenție, de delicatețe și de iubire!

„Smerit, fără de răutate, blând și fără vicleșug, pașnic (lin) fiind, părinte, mai presus de om, cu adevărat, în trup stricăcios fără stricăciune, locaș vrednic lui Dumnezeu te-ai făcut, luând de la Dânsul daruri de tămăduiri și nouă izvorându-le”; așa zugrăvește chipul sufletesc al Sfântului Dimitrie cel Nou una din cântări sfinte slujbe de astăzi (Mineiul pe octombrie, ziua 27, stihira 3 de la Laude. Comp. și stihira 4 de la „Doamne strigat-am” și stihira 1 e la Litie, ibidem). Bunătate, blândețe, compătimire și iubire nesfarșită față de toți oamenii și față de toate făpturile lui Dumnezeu sunt virtuțile care au ridicat pe un umil păzitor de vite pe treptele sfințeniei și au făcut din el un sfânt încununat cu slavă în ceruri și cinstit de milioane de credincioși pe pământ.

Cinstiți închinători, care ați alergat astăzi din toate colțurile pământului românesc ca să luați parte la sărbătorirea sfântului nostru scump, dacă vreți să aduceți Sfântului Dimitrie cinstire vrednică și bineplăcută lui însuși și lui Dumnezeu, care l-a preamărit pe dânsul, **străduiți-vă să vă asemenați lui, împodobindu-vă sufletul cu aceleași virtuți prin care a strălucit el: smerenie desăvârșită, dragoste nesfârșită față de Dumnezeu și de oameni, bunătate și blândețe**. Să facem din inimile și din faptele noastre izvor necurmat de mângâiere, de căldură și de mulțumire pentru toți cei din jurul nostru, înneccând răutatea noastră și a altora în noianul iubirii noastre. O rază din lumina lui Dumnezeu, o părticică din pacea și armonia divină a cerului în care sălășluiesc sfinții se va coborî atunci și în colțul nostru de viață și-l va lumina, arzând toată necurăția, toată urâtenia păcatelor și toată nefericirea.

Așa să ne apropiem apoi, cu credință și evlavie, de racla sfințitelor moaște ale sfântului sărbătorit astăzi și să fim încredințați că ne vom întoarce mai îndreptați, mai ușurați, mai întăriți, mai mângâiați. Mâna ocrotitoare a sfântului, care a mângâiat în viață toiagul păstoresc, se va coborî nevăzută și asupra capetelor noastre, ne va mângâia dulce frunțile. Cu inimi și glasuri curate, să zicem deci Sfântului Dimitrie: „Bucură-te, odrasla cea minunată a Basarabovului! Bucură-te, podoaba sihaștrilor și lauda cuvioșilor! Bucură-te, chip al smereniei și al blândeții! Bucură-te, ocrotitorule puternic al cetății noastre de scaun! Bucură-te, prea cuvioase Părintele nostru Dimitrie! (Comp. Icosul din slujba Sfântului).

Dumnezeu, pentru rugăciunile sfântului să ajute tuturor cu marea Sa iubire și îndurare, să ocrotească pe cei ce cu vrednicie poartă cinstitul nume de Dimitrie, pe toți cei ce i se roagă cu credință, pe tot poporul românesc cel dreptcredincios, care cinsteste astăzi pomenirea cea de peste an a Sfântului Dimitrie cel Nou. Amin!

In viata exista doua cai

In viață există două căi. Una este largă și plăcută. Ea duce în sus și îl ispitește pe om spre înălțimi amănitoare. Dar odată pornit pe calea aceasta nici nu vei simți cum te cufunzi în bezna adâncă a iadului. Aceasta este calea mândriei.

Cealaltă cale este îngustă, anevoioasă. Ea coboară până în adâncuri, trecând prin multe necazuri și umilințe, dar dacă vei alege această cale, cu cât vei coborî mai mult, cu atât mai mult te vei înălța cu ajutorul lui Dumnezeu, până când pe nesimțite te vei înălța chiar până la înălțimile raiului. Aceasta este calea smereniei.

Cât de paradoxal! Urci pe calea mândriei, cobori mai prejos decât dobitoacele! Cobori pe scara smereniei, te faci asemenea îngerilor și te înalți până la cer! Paradoxal, dar adevărat, căci chiar Domnul Iisus Hristos ne spune: „Oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța” (Luca 18,14).

In veacul acesta grosolan, al culturii materialiste, când oamenii au devenit robi vrednici de milă ai betonului și oțelului, când totul se mișcă într-o goană înfrigurată către întunecat și necunoscutul „înainte”, când suflă furtuna nimicirii a toate, când mările și oceanele clocotesc din pricina delfinilor uriași de oțel ce le străbat, când pământul se cutremură de tunete, când cerul vuieste de zgomotul ucigaș al monștrilor apocaliptici, care varsă flăcări și seamănă distrugere și moarte, când moartea înfricoșătoare, cu o seceră uriașă în mâini a ieșit printre oameni la înfricoșător seceris, când totii sunt cuprinși de ură unii față de alții, într-un cuvânt, astăzi, când pământul se înconvoaie sub apăsarea propriilor noastre patimi dezlănțuite, mai are, oare, sens să vorbim despre mândrie și smerenie? Mai are, oare, cine să asculte? Mai are cine să înțeleagă? Nu sunt, oare, cuvintele înțelepciunii Evangheliei în totală contradicție cu concepțiile lumii de azi? Mândria este prețuită de societatea modernă ca cel mai puternic impuls al progresului personal și al avântului național. Omul fără stimă de sine, o societate fără conștiința onoarei și a demnității, și un popor lipsit de mândrie națională sunt socotite a fi condamnate la distrugere și dispariție. Într-o astfel de atmosferă cine va mai asculta cuvintele lui Hristos: „Cine se va înălța pe sine se va smeri?” Lumea de astăzi este diferită de cea de odinioară. Povețele evanghelice pline de blândețe sunt înăbușite de vârtejul lumii înnebunite într-o activitate

febrilă. Sirenele uzinelor grăiesc într-o limbă diferită de cea a Sfinților Părinți, acești minunați înțelepți ai Bisericii. Aflată în întrecere, lumea de astăzi aleargă să atingă țeluri amețitoare, uitând de singurul țel suprem al vieții omului - întoarcerea la Dumnezeu. De aceea, în lumea de astăzi, Evanghelia este ca un om fără adăpost care își caută sălaş în inimile oamenilor, dar pretutindeni vede cum i se închid ușile în față. Omul de astăzi nu dorește să primească învățăturile evanghelice. El nu iubește smerenia și o privește cu ironie, socotind-o resemnare. Astfel, valorile s-au amestecat, au fost inversate, așa încât mândria, această rădăcină ucigătoare a tuturor patimilor este înălțată la rangul de cult, iar smerenia, maica tăcută a tuturor virtuților, este dată batjocurii. Omul de astăzi s-a îndepărtat de Hristos mai mult decât oricând. Dar nu cere, oare, acest fapt ca, astăzi, mai mult decât oricând să i se vorbească acestuia despre Dumnezeu? Evenimentele însângerate ce au loc astăzi mărturisesc limpede până unde poate merge omenirea pe drumul amețitor al mândriei și al disprețului față de smerenie.

Tocmai acestea întăresc predica creștină autentică. Cu toate acestea oamenii tânjesc în continuare după Dumnezeu. Sărmana inimă a omului, cu toate schimbările care au intervenit în împrejurările exterioare ale vieții, rămâne neschimbată. Când cugetă la nebunia faptelor și înfăptuirilor ei, fără voie se cutremură, tulburată de grozăvia propriilor ei invenții, într-o năzuință confuză începe să tânjească după ceva veșnic, mai înalt, bun și dumnezeiesc, care să o scoată din labirintul întunecat al contradicțiilor omenesti spre lumina mângâietoare a molcomei și netulburatei veșnicii. Nu sunt, oare, aceste dorințe confuze o năzuință nemărturisită după Dumnezeu, după adevărurile Sale veșnice, descoperite în Evanghelie? Nu sunt ele, oare, sete după împăcarea cu propria conștiință și cu Dumnezeu?

Intr-adevăr, mulți oameni s-au îndepărtat deja atât de mult de Dumnezeu încât au ajuns vrăjmași înverșunați ai credinței, ai lui Dumnezeu și ai cerului. Ei simt, fără îndoială, un pustiu chinuitor, o ultimă reamintire a lui Dumnezeu, pe care ei l-au uitat, dar în mândria lor înverșunată își râd de cei credincioși și cu învârtoșare pier prin nerușinata negare a toate.

Dar există și oameni care, chiar dacă sunt departe de Dumnezeu, nu și-au compromis conștiința, nu au sugrumat în ei glasul inimii, și care, conduși de setea lor, caută Adevărul veșnic. Ei ar fi bucuroși dacă, în generala dezorientare de astăzi, li s-ar arăta calea cea veșnică. Si- ar găsi atunci adevărata bucurie în ascultarea dumnezeieștilor cuvinte ale Evangheliei, care dezleagă taina firii

contradictorii a omului, care sunt leac pentru păcat și dau toate îndrumările de trebuință pentru mântuire.

În cele din urmă, în haosul care a cuprins lumea de astăzi există oameni buni, care, în ciuda tuturor acestor lepădări ale omului modern de astăzi, merg pe calea către cer și care află mare mângâiere în a asculta cuvântul lui Dumnezeu, caută să se întărească în credință, să cerceteze calea pe care au pornit, ca nu cumva să fie una strâmbă, și astfel, mângâiați, înnoțiți în nădejde să meargă în continuare pe calea pe care și-au aleas-o. Cercetarea căii alese în viață este necesară pentru că inima omului, vătămată de păcat, înclină întotdeauna spre rătăcire. De câtă trudă nu este nevoie până ce aceasta se tămăduiește și luminează pe deplin? Există mulți creștini care aparent doresc binele, dar până la urmă săvârșesc tot răul. Aparent caută să afle mântuirea, dar fără să știe, descoperă dintr-o dată că merg pe calea mândriei și a pierzaniei. Viața duhovnicească este o călătorie pe o mare necunoscută, în care pândesc din toate părțile primejdii: aici furtuni, dincolo stânci scufundate, mai încolo vârtejuri de ape și curenți ascunși. Cât de atent și cunoscător trebuie să fie cineva pentru a nu pieri?

Pentru toți acești oameni care însetează după învățătură duhovnicească și mântuire, să ne fie îngăduit să înfățișăm cele două căi principale ale vieții: a mândriei și a smereniei. Atunci când semănăm nu toate semințele pier, nu toate sunt ciugulite de păsările cerului. Mare parte din ele cad totuși și pe pământ bun. Dacă nu am avea această încredințare ce semănător ar mai porni la semănat? Iar în semănatul duhovnicesc deseori se întâmplă și minuni, cu ajutorul lui Dumnezeu. Cine știe? Poate chiar sămânța căzută pe piatră va afla acolo o crăpătură și va răsări! Adesea pe stâncile golașe ale munților cresc minunați pini uriași.

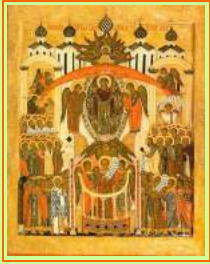
Arhimandrit Serafim Alexiev

**Biserica Sfântul Nicolae
și Sfântul Gheorghe**
45-3 48 Ave, Woodside, New York, 11377

Preot Paroh: Marius Dumitrescu
Tel. 917 592 2571

PROGRAMUL LITURGIC PENTRU LUNA OCTOMBRIE

Vineri 1 Octombrie :

Acoperământul Maicii Domnului
Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Sambata 2 Octombrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 3 Octombrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Miercuri 6 Octombrie :

Acatistul Sfantului Nicolae ..... 6.00 PM

Vineri 8 Octombrie :

Acatistul Sfantului Gheorghe ..... 6.00 PM

Sambata 9 Octombrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 10 Octombrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Miercuri 13 Octombrie :

Vecernie ..... 6.00 PM

Joi 14 Octombrie : **Sfanta Cuv. Parascheva**

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Duminica 17 Octombrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Sambata 23 Octombrie :

Utrenia si Sfanta Liturghie Arhierasca
se vor savarsi la
Manastirea Sfantul Dimitrie
Middletown , NY

Duminica 24 Octombrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM

Marti 26 Octombrie :

Sfantul Mare Mc. Dimitrie

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Miercuri 27 Octombrie :

Sfantul Cuv. Dimitrie Basarabov

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 8.00 AM

Sambata 30 Octombrie :

Sfânta Liturghie si Parastas ..... 9.00 AM

Duminica 31 Octombrie :

Utrenie si Sfânta Liturghie ..... 7.30 AM